Один Хазяїн мав леваду.
Самому ніколи левади стерегти,
Бо треба дать у полі раду,
Щоб діла не звести,
А тут ще нікого й наймати:
Робочий час — пильнує всяк.
Знайшовсь Осел-мастак —
Його й найняв левади доглядати,
Проклятих горобців та гав ганяти.
Осел був чесний неборак,-
Не гріх сказать, що слід би й людям так,-
Не то щоб що — листка займать боявся.
Одна біда — що недотепний вдався:
Шкодливих горобців та гав
Він щиро так ганяв,
Що витоптав всі кавуни і дині,
Неначе буря рознесла.
Як глянув господар — і зо зла аж посинів,
Вхопив рубель та й ну гатить по спині
Сердешного Осла.
А люди, сміючись, піддакують ще збоку:
— Отак йому, отак, щоб знав,
Як з баштана робить толоку!

А я б їм те сказав,
Що нічого Ослові дорікати,
Що лучче б розуму спитати
У того, хто наймав.
1864-1872.